

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31

Ds. D. Chr. Overduin 1 mei 1988

Catechismus zondag 12 vraag 31

Schriftlezing : Psalm 45 : 1 - 10

Zingen : Psalm 45 : 4
 46 : 2
 24 : 1,2,3,4
 24 : 5

De 12e Zondag.

VRAAG 31: *Waarom is Hij Christus, dat is Gezalfd, genaamd?*

ANTWOORD: Omdat Hij van God den Vader verordineerd is, en met den Heiligen Geest gezalfd, tot onzen hoogsten Profeet en Leraar, die ons de verborgen raad en wil Gods van onze verlossing volkomenlijk geopenbaard heeft; en tot onzen enigen Hogepriester, die ons met de enige offerande zijns lichaams verlost heeft, en voor ons met zijn voorbeding steeds tussentreedt bij den Vader; en tot onzen eeuwigen Koning, die ons met zijn Woord en Geest regeert, en ons bij de verworven verlossing beschut en behoudt.

THEMA: CHRISTUS, DAT IS: DE VERORDENDE (GEZALFDE) TOT
ONZE HOOGSTE PROFEET,
ENIGE HOGEPRIESTER EN
EEUWIGE KONING.

Eerst is de naam 'Jezus' aan de orde geweest. Jezus, dat is een persoonsnaam zoals Jozua, Hosea, Elia, noem maar op. Veel van die namen hadden ook een betekenis. Maar, niet één van de dragers van de mooiste namen konden die betekenis zelf zijn.

Juda betekent 'God-lover', maar hij kan het niet. Jozua - Oud-Testamentische vorm van het Griekse Jezus - 'verlosser', 'redder', 'ruimtemaker'. Maar hij kon niet verder komen dan het land Kanaän. Er is nog een ander land, een andere rust waar Jozua ze niet in heeft kunnen brengen. Maar we hebben gehoord, Jezus IS die Hij heet, en Hij HEET die Hij is. Hij is dus werkelijk dé NAAM, dé Zaligmaker, dé Ruimtemaker.

Maar wij zijn gewend - of gewend, het is zeer Bijbels - om te spreken van Jezus 'Christus'. Een enkele keer Christus Jezus. Maar meestal komen wij in het Nieuwe Testament de uitdrukking tegen, 'Jezus Christus'.

Nu is Christus niet een persoonsnaam. Eigenlijk is het ook niet direct een naam. Het is een aanduiding van Zijn ambt. In het Hebreeuws is het Messias. Dat betekent 'Gezalfde'. En in het Grieks, Christus. Dat betekent ook 'Gezalfde'. Het is de aanduiding van een ambt. En daarom spreken wij van een ambtsnaam.

De kinderen weten dat denk ik nog wel van de Catechisatie. Onze burgemeester héét geen burgemeester, maar hij ís de burgemeester. Daar duiden wij hem aan in zijn werk. Ook de notaris, die heet meestal geen Notaris, maar het is de aanduiding van zijn werk, van zijn ambt.

Zo is deze, laten we het toch een naam noemen, deze naam, 'Gezalfde', 'Christus', is aanduiding van Zijn ambt.

Hoe verhouden zich nu die twee namen? 'Jezus' - 'Christus'?

Het ene zegt: Hij ís zaligmaker. Hij verlost van alle ongerechtigheden. Hij vergeeft, Hij verzoent, Hij voldoet, Hij redt, Hij maakt ruimte.

Maar, nu wordt in de naam Christus gezegd hóé Hij dat gedaan heeft, en hoe Hij dat ook nu nog doet.

Kijk, je moet het zo eens denken: Als er nu iemand in Hilversum op een bepaald moment een bordje in de tuin zet: 'Notaris', of 'Burgemeester'. Hij doet dat zelf uit eigen beweging. Dan nemen de mensen daar geen notitie van, of ze lachen er gewoon om.

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31

Het géldt niet. Hij is niet benoemd door de koningin.

Zo gaat het ook in de Christelijke kerk. Iemand komt niet en zegt: Nu, ik ben de ouderling, of, ik ben de predikant. Maar, zo iemand wordt daartoe verkoren. En daarbij geordend, zou je zeggen, in het ambt.

Dat kunnen wij niet zelf. Dat moet een gemeente doen. Kerkelijk gezien, een vergadering - klein of groot doet niet ter zake - van christenen. Dan wordt zo'n ambt erkend. Ook in de breedte van de kerk wordt dan het ambt erkend, als een vergadering van Christenen die of die heeft verkoren om het ambt van ouderling of diaken of lerend ouderling, predikant, om dat uit te oefenen in hun midden. Daarom staat er in de Bijbel: Niemand neme zichzelf die eer aan, maar worde door God daartoe geroepen. En uiteraard door de gemeente, maar door de gemeente heen spréékt de Heere God ook.

Kijk, als nu iemand zegt die niet daartoe verordend, verkozen is: Nu, weet je wat, ik ga volgende week kinderen dopen. Is dat dan goed? Voor onze kerkorde is dat niet goed. Dat mag niet. De kerkorde erkent heel veel manieren van doop, maar een kerk die een klein beetje bij de Schrift wil leven, die onderzoekt wel: Is die man die dat gedaan heeft door een groep mensen, gelovigen, daartoe verkoren.

Ze zullen nog niet eens alle nadruk laten vallen op het feit of die man de handoplegging van andere broeders heeft ontvangen. Dat is niet primair. Als het enigszins kan is het goed, maar dat is toch niet de hoofdzaak van het ambtelijke, dat anderen de handen opleggen. Hoofdzaak is en blijft de verkiezing van iemand tot een ambt.

Daarom, wat doet men dan? Als iemand nu gewoon zegt: Nu, ik ga maar beginnen, ik ga maar dopen, ik ga maar dit of dat doen. En de kinderen die gaan bijvoorbeeld naar een andere plaats, komen bij een andere kerk terecht. Dan kan het zijn dat ze zeggen: Ja, u bent wel gedoopt hè. "Ja, zo en zo". En dat ze dat nakijken en zeggen: Hé, is dat naar de orde van de gemeente van Christus gegaan? Is die persoon daartoe ook verkoren?

Is dat zo, dan wordt ten volle die doop erkend. Maar het is ook wel voorgekomen dat een doop niet erkend werd. Omdat er geen sprake was van een verkiezing, maar sprake was van een zomaar uit jezelf beginnen. Zonder dat daar iemand achter stond.

Kijk, dat vind je ook in de Bijbel terug, maar uiteraard kunnen we ons daar niet te ver nu in begeven. Maar je leest dat bijvoorbeeld ook van Paulus. Dat ze in de gemeente te Antiochië met gebed en handoplegging uitgezonden werden in deze wereld om het Evangelie te verkondigen. Niet dat een ander dat nu niet mag doen, natuurlijk. Je hebt ook het ambt van alle gelovigen. Waar je ook bent, en de Heere geeft de vrijmoedigheid, dan mag je spreken van de ene Naam die onder de hemel gegeven is door Welke wij moeten zalig worden.

Alleen, u voelt wel aan, dat ligt op een iets ander vlak. Daar werkt de Heere trouwens ook door, en soms nog wel meer dan via de officieel gekozen ambtsdragers.

Nu moet je je eens indenken dat daar onder Israël op een gegeven ogenblik iemand was opgestaan, zoals dat wel vaker gebeurd is, die zichzelf aandienende als dé messias, dé gezalfde, dé van God verordineerde om het volk Israël te redden. In de tijd van de Heere Jezus dacht men bij 'redding' voor een groot deel aan de verlossing uit alle aardse, wereldlijke banden. De Romeinse overheersing, en noem maar op. Zo zijn er verschillenden geweest. Gamaliël spreekt daarvan. Hij zegt: Ja, jullie weten mannen,

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31

die is opgestaan, Theudas, en hij heeft er velen verleid, en nog één, die is ook opgestaan. Maar er is niets van terecht gekomen. Het is te gronde gegaan. Het bleek uit de praktijk dat ze zichzelf opgeworpen hadden.

Niet dat dat nu altijd hét kenmerkende is, hoor. Maar je merkt dat er in zijn betoog ook iets van de lijn zit: Ja, ze zeiden wel dat ze de verlosser waren, maar het bleek dat het niet zo was. Ze zijn op een jammerlijke manier aan hun einde gekomen.

Als er nu Jezus Christus, als Hij nu als Jezus, als Redder, als Ruimtemaker gekomen was, en er stond niets achter? Laten we op zijn best zeggen dat Hij er Zelf achter stond. Maar verder niet. Wat zou er dan van de uitwerking van die redding terecht zijn gekomen? Welke kracht zou het gehad hebben? Stel dat het mogelijk zou zijn. Het is niet mogelijk, maar stel dat nu eens even. Dat de hoge, heilige God in de hemel op een gegeven moment iemand ziet op de aarde die zich aandient als redder, die het nog goed meent ook, en die er alles voor over heeft ook, en misschien zelfs zijn leven er voor over heeft, maar de Vader weet nergens van. Dan heeft het geen wortel. Dan heeft het geen eeuwige waarde. Dan speelt het zich puur af onder de mensen, en het komt ook uit de mens.

En dat is nu de heerlijkheid van de Christus.

Vele koningen, priesters, soms profeten werden gezalfd. In het Oude Testament met heilige zalfolie. Net zoiets als de handoplegging in de Nieuw Testamentische gemeente. Het was zinnebeeld van de gave van de Heilige Geest. Dat Die het deel mocht zijn van de betrokkene. Dat hij uitgerust en bekwaam gemaakt mocht worden om dat ambt te bedienen.

Zo waren er in dat opzicht heel wat, op een ordelijke manier, gezalfd. Maar dé Gezalfde, daar heeft de oude kerk op gewacht. Dé Gezalfde. Die niet zó profeet zou zijn, dat Hij zou zeggen: Als jullie nu daar heen gaan, dat is de goede weg. Maar Die kon zeggen: Ik ben de Weg. Zó'n Hogepriester, Die niet met het bloed van een stier of een bok naar het Heilige ging, achter het voorhangsel, om de ark te besprengen en het verzoendeksel, maar zó'n Hogepriester Die met Zijn eigen bloed in zou gaan in het binnenste Heiligdom.

Een Koning Die niet in de eerste plaats vraagt, gehoorzaamheid van de onderdanen, maar Die Zelf gehoorzaam is, tot de dood. Ja, tot de dood van het kruis. Die regeert in recht en in genade. Die Zijn onderdanen beschermt op een zodanige wijze, dat wat Zijn liefde wil bewerken, ontzegt Hem Zijn vermogen niet. Wat Hij wil, kan Hij ook, en doet Hij ook. Hij schiet vijanden een pijl in het hart en maakt ze tot Zijn vrienden.

Nu, daar worden wij nu mee geconfronteerd in dit stukje. Vóór de vraag aan de orde komt: 'Waarom wordt gij een Christen genoemd', is het onontbeerlijk dat wij eerst zouden weten waarom Hij Christus genoemd wordt. En dat niet alleen. Maar dat wij door het allerheiligst geloof dat ook zouden geloven. En dat daarbij de liefde in onze harten wordt uitgestort. Om te mogen zeggen: Zulk Een is mijn Liefste, zulk Een is mijn Vriend, o dochters van Jeruzalem.

En nu gaan we eens letten op het antwoord. En dan blijkt wat ik kort even gezegd heb, dan blijkt dat in het antwoord zo duidelijk verwoord te zijn.

Waarom is HIJ, Die Jezus, waar we over gehoord hebben, waarom is HIJ Christus, dat is Gezalfde, genoemd?

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31

En direct komt het antwoord. Niet omdat IK gezegd heb: Laat Hem Koning worden. Zoals de Joden indertijd ook graag wilden. Dat Hij een Koning werd zoals zij dachten. Nee, omdat Hij van God de Vader verordineerd is. Daar heb je het hart.

Zoals bij een notaris en bij een burgemeester de koningin een rol speelt, al is die misschien niet zo groot in ons staatsbestel. Maar in veel hogere zin staat achter deze Jezus van Nazareth, God de Vader. Dat geeft de ontzagelijke betekenis weer van deze Jezus. Dat geeft een kracht en een ernst aan Zijn woorden die niemand op aarde kan evenaren. Ook al is hij op een wettige manier in een ambt gekomen. Kerkelijk of maatschappelijk, burgerlijk. En die mensen kunnen al heel wat plechtigheid ten toon spreiden. Maar dit gaat alles te boven.

Rechtstreeks achter Hem staat niet het mensenkind, maar de Vader, de Schepper van hemel en aarde. De Oorsprong van alle dingen. Uit Wien, tot Wien en door Wien alle dingen zijn. Daarom is wat Christus zegt als Profeet, doet als Priester en Koning, zo onzegbaar groot van gewicht. Want Hij staat daar maar niet als een mensje die zichzelf heeft verkoren. Zelfs ook niet als iemand die door mensen werd verkoren om de Ambtsdrager te zijn. Maar Hij staat daar als Degene die van de Vader verordend, verkoren, bestemd is, van eeuwigheid. Met het volle gewicht - heerlijkheid betekend ook gewicht - met het volle gewicht staat God Zelf achter Hem.

Daarom kon de Hebreën-brief zeggen: Wanneer iemand tegen de wet van Mozes zondigt, die sterft zonder barmhartigheid, onder twee of drie getuigen. Maar hoeveel te zwaarder straf zal hij waardig geacht worden, die het bloed van het enige Testament, het eeuwige Testament, onrein geacht heeft, en Die Geest der genade smaadheden heeft aangedaan.

Voel je nu het ontzettend gewicht? Waarom zegt de Hebreën-brief dat zo zwaar geladen? Omdat God er achter staat, achter Christus. Omdat Christus' vijanden, Gods vijanden zijn. Omdat Christus' oordeel, Gods oordeel is.

Daarom is het Evangelie, in al haar liefde en ontdekking, tegelijkertijd zo gewichtvol. God de Vader. Zo sterk, dat Jezus kon zeggen: Wie Mij ziet, die ziet de Vader. Ik en de Vader zijn Eén. Zo sterk lag die verordening in het hart van Jezus Christus, dat Hij kon zeggen: Al wat de Vader zegt, dat doe Ik. Ik kom niet uit Mezelf, Ik kom niet met Mezelf, maar Ik kom van Mijn Vader. Die heeft Mij gezonden. Ik heb u zoveel treffelijke werken getoond van Mijn Vader, om welke van die stenigt gij Mij?

Dat geeft nu de heerlijke betekenis van de naam Gezalfde. Deze zalving is zo onomkeerbaar, omdat hij van God is. Hij is en blijft De van de Vader verkoren, verordende en gezalfde Knecht. Wie zal met Hem twisten, en vrede hebben?

Daarom moeten wij, u en ik, telkens er maar weer bij bepaald worden, dat, buiten deze Christus is geen perspectief, geen uitzicht. Want Hij loopt hier maar niet in het Evangelie als een marktkoopman zijn marktwaar een beetje aan te prijzen. Maar Hij proclameert de wil van God. En Hij voert de wil van God ook uit, God de Vader. Dat is ten diepste ook de reden dat wij niet mee doen met die menselijke, al te menselijke Heere Jezus - als je het zo noemen mag. Die maar staat te wachten, en maar staat te vragen, of we Hem als Koning willen aanvaarden.

Deze Koning is geheel ingebed en gefundeerd in het welbehagen van God, dat door Zijn hand gelukkig voortgaat. Sommige mensen vinden dat akelig als je dat zegt. Maar ze begrijpen niet, ze willen niet aanvaarden, dat wij verloren ZIJN. En dat dit nu, als het

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31

ware, een bazuinklank is, want daarin hoeven we niet karig te denken van die God, Die gezegd heeft: Ik zal uw God zijn en uws zaads God. Die tegen Abraham zei: Alzo zal uw zaad zijn. Daar hoeven we niet al te benauwd over te denken. Maar die ruimte die moeten we niet ontlennen aan een meelijwekkende Jezus. Die ruimte zullen we juist daarin vinden, dat het welbehagen van God door de hand van Zijn Knecht, Zijn Gezalfde, voorspoedig, gelukkig voortgaat. Daar ligt de ruimte.

Als wij dus met Jezus Christus te doen hebben in het Woord, dan hebben wij ook met de Vader te doen. Met de eeuwige Vader van de Heere Jezus Christus. En Die Vader heeft Hem verkoren. "Ziet", roept de profeet, - het is God Die spreekt daar, - "Mijn Knecht die Ik verkoren heb. Die Ik ondersteun, Welke Mijn ziel liefheeft. Ik geef Hem tot een Getuige der volken". Dat is de heerlijke glans van de Gezalfde. Daarom kan er niets van Zijn werk wegvallen. Dat kan niet, dat bestaat niet. Geen druppel bloed, geen zucht, geen hartslag, geen traan van deze Middelaar is vergeefs. Overal stond God de Vader achter. Want God was in Christus.

Wat heeft deze Vader gedaan? Hij heeft Hem verordend, Hij heeft Hem verkoren. Hij heeft Hem met de Heilige Geest gezalfd. Niet met olie. Er staat wel, 'met vreugdeolie boven Uw medegenoten', in psalm 45. Maar dat moet je dan ook echt geestelijk lezen.

Die olie in het Oude Testament, weet je waarom dat dat olie was? Nu, olie had natuurlijk bepaalde eigenschappen, maar daar gaan we nu even niet op in. Het was olie omdat Samuël, als hij Saul of David zalft, kan hij aan die mensen niet de Heilige Geest verstrekken. Hij kan het afbidden van God. Hij kan het afschaduwten door de olie op hun hoofd uit te gieten, maar verder konden ze niet komen. Het was niet zomaar een automatische overdracht van de Geest. Dat bestond niet, die macht heeft de mens niet. Die mogelijkheid heeft de mens niet.

Daarom met olie. Biddende dat God Zijn Heilige Geest wilde geven om de gezalfde bekwaam te maken tot zijn werk. Om hem die gaven te geven die nodig waren. Ook juist om te regeren, of om het dienstwerk in de tempel te doen.

Nu, dat kon bij Jezus niet het geval zijn. Die enkele keer dat Hij met olie gezalfd is, tot een voorbereiding van Zijn begrafenis, of die zondares in het huis van Simon, die met de kostelijke olie Hem zalfde, en Zijn voeten droogde met het haar van haar hoofd, dat was niet een zalving. Dat was een blijk van liefde. 'Die liefdegeur, moest elk tot liefde nopen'. Dat was de sprake van het hart, 'U al mijn liefde waardig schatten, wijl Gij mijn rechterhand woudt vatten'.

Nee, de Heere Jezus hoefde wat dat betreft niet door een mens gezalfd te worden. Maar de Vader heeft Hem gezalfd. Niet met olie, maar met de Heilige Geest. De Vader heeft wél de mogelijkheid. En Hij heeft wél de bevoegdheid om Die Heilige Geest rechtstreeks te schenken aan Jezus, de Middelaar.

Hier zijn wij op een terrein waar je nooit uitkomt. Waarom niet? Wij kunnen het niet meer uit elkaar houden. Jezus was God, is God en Mens. Maar, het is niet zo geweest dat Jezus, met eerbied gesproken, in alle opzichten daar een beroep deed op Zijn God-zijn. Door, als het ware, even te kijken, hoe is dit, hoe is dat. Zo werkte Zijn God-zijn niet. Hij heeft Zichzelf juist ontledigd, door die Goddelijke natuur, als het ware, in te kapselen in die zwakheid van die menselijke natuur. En nu blijkt ons, uit die zalving met de Heilige Geest, dat Jezus Christus als mens, de Heilige Geest heeft nodig gehad. Dat Hij door

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31

die Geest heeft gebeden, en smekingen opgezonden tot God. Dat is zo'n diep ingrijpende gedachte.

Wij kunnen ook niets zonder de Heilige Geest, geestelijk. Echt niet. Dat kunnen wij niet. Maar Jezus, 'dat Heilige, dat uit u geboren werd', die Jezus, die had ook - maar dan in veel hogere zin - nodig, de leiding, de lering, de onderwijzing van de Heilige Geest. Hij nam toe in wijsheid en in grootte en in kennis. En toen Hij ongeveer dertig jaar oud was, en het ambt openbaar ging bekleden, waartoe de Vader Hem verordend had, toen heeft Johannes het gezien. "Ik zag de Geest als een duif op Hem nederdalen, en op Hem blijven, Die is het". De Heilige Geest zonder mate.

Misschien denk je, en dat duidde ik aan als: Wij kunnen het niet doorgronden, als de Heere Jezus dan zonder mate die Heilige Geest had, hoe kon Hij dan nog zo bedroefd zijn? En zo beangst, tot de dood toe? Hier kunnen wij alleen voorzichtig iets zeggen, iets stamelen. Namelijk, dat die Geest van genade, van gebeden, Hem heeft bestuurd in al Zijn angst. Om er nooit mee te eindigen in het vlees, in de mens, in zichzelf, zoals wij gewend zijn. Maar dat die Heilige Geest dat alles heeft gericht als een zuivere pijl, op God, op de Vader. Dat Hij in al Zijn benauwenissen nooit vervallen is aan de wanhoop. Want God gaf hem de Geest zonder mate.

Het is voor mij niet mogelijk om aan te duiden welke plaats nu die Heilige Geest in leven en sterven van die Borg heeft ingenomen, hoe groot. Ik denk dat dat een stuk is wat weinigen nog hebben beschreven. Misschien juist omdat het zo ondoorgrondelijk is. Ik zou het ook niet kunnen. Het is als het ware een schemering die ik zie, dat Hij toch die arme Middelaar geworden is, Die de Geest had zonder mate. En Die in alles door die Geest werd geleid, Die Hem heeft leren bidden en smeken, en met alles terecht te komen bij God.

Die Geest heeft Hem ook niet verlaten. Soms dacht ik: Of wel? Maar nee. Hoewel Hij van God verlaten is geweest, het is mij altijd een verborgen aansporing geweest, innerlijk, om te denken: Vergeet nooit dat onuitsprekelijke werk van de Heilige Geest in het stuk der verlossing. Hier is het kenmerkende van de Heilige Geest dat Hij niet van Zichzelve spreekt, maar Christus verheerlijkt. Hier hoor je ook niet zoveel zeggen: Geloofd zij de Heilige Geest. Het is alsof Hij schuil gaat achter Die Borg en Middelaar, en die eeuwige Vader van Jezus Christus.

Maar in de grote dag van alle dagen, wanneer de Heere komen zal, en de zaligheid zal geven aan al Zijn kinderen, dan zal zeer zeker er een eeuwig loflied zijn voor die Heilige Geest. Want ook buiten die Heilige Geest is het werk van de Middelaar ondenkbaar. Dan is de Vader zo goed dat Hij Zijn Zoon met de Heilige Geest gezalfd heeft. Maar de Heilige Geest is ook zo goed, dat Hij het heeft willen doen. Hem niet alleen het lichaam toebereiden, maar Hem ook ambtelijk heeft bekwaamd. Om te zijn, onze hoogste Profeet en Leraar.

Eén dingetje nog.

Bij dat noemen van die Heilige Geest moet u niet denken: O Maar dan wordt het werk van de Heere Jezus in mijn gevoel iets kleiner, want de Heilige Geest Nee, juist groter. Juist groter. Want zo zal die drieënige God eeuwig geprezen worden. Niet alleen de Heere Jezus. Hij zal als het Lam geprezen worden, als de Middelaar, God-Mens. Maar de Vader en de Geest zullen evenzo eeuwig geprezen zijn. Het is het werk

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31

van de drieënige God.

Nu staat er: Hij is gezalft, verordend, verkoren, bekwaam gemaakt om te zijn onze hoogste Profeet en Leraar. Er zijn ook andere profeten geweest. Wie denkt er niet aan Jesaja en Jeremia en Ezechiël en Daniël, en noem maar op. Maar niet één daarvan was de hoogste. Ze waren begenadigd. Ze kregen de Heilige Geest. Ze hebben het Woord van God gesproken met woorden en met hun zinnebeeldige daden vaak. Ze hebben om Gods wille geleden. Maar het waren niet de hoogsten. Eén is er maar de hoogste. En dat heb ik al gezegd, hóogste Profeet en Leraar. Hij hoeft niet te zeggen: Dit, maar Hij kan zeggen: IK. Ik bèn de Weg, Ik bèn de Waarheid, Ik bèn het Leven. Hij mag zeggen: Die Mij vindt, die vindt het Leven, en trekt een welgevallen van de Heere.

O, dat is juist het onuitsprekelijk grote. Profeten en leraren waren wegwijzers, en, gelukkig, voorzover wij weten in de meeste gevallen, op een enkeling uitgezonderd, ook, kinderen van de Heere, begenadigden. Maar Hij is niet een wijzer, Hij is Zelf het Woord dat vlees geworden is. Het vleesgeworden Woord.

Kijk, Ik zou dat 'Profeet' zo dicht mogelijk willen verbinden, niet 'aan iets voorzeggen', dat deed Hij ook. Hij heeft de kerk gezegd hoe het gaan zal, "in de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen". Hij heeft voorzegd dat Hij al Zijn kinderen tot Hem trekken zal, en nog veel meer dingen. Hij heeft geleerd aangaande het Koninkrijk Gods, door vele woorden en daden en tekenen.

Maar ik zou het liefst het sterkst willen benadrukken, niet, Hij **dóét** dit of dat - dat is ook waar natuurlijk -, maar Hij **ís** het. Hij **ís** het echt. Hij **ís** Gods gerechtigheid, Hij **ís** mijn zonde en vervloeking. Hij **zég**t niet alleen wat, maar als de Vader Hem geeft, **ís** Hij het Woord van de Vader. De Ademtocht van de Vader. De Stem van de Vader. In Hem komt het allerinnigste van dat Goddelijke Wezen naar buiten. Hij **ís** het.

God geve, geliefde gemeente, dat in uw leven - nu, ze hebben het wel eens over kernen van belijden, bij een of andere gelegenheid of in een of ander geschrift -, maar dat dit nu een kern mag worden van het beleven. Hij **ís** het. Hij **ís** het!

Soms kan de weg moeizaam zijn, maar dat heeft niets te betekenen, daar gaat het niet om. Maar ik bedoel, ik zou bijna zeggen, je hoeft nog niet eens te **weten** of Hij wat **dóén** zal, maar dít komt in de smeltkroes, Hij **ís** het. Dàt is de stem van de Liefste, ziet Hem, Hij komt.

Doordat wij vaak in de ervaring denken - dóét Hij iets? Wérkt Hij nog wel? Is Hij nog wel aanwezig in ons midden, in ons leven? - kan de nood, de benauwdheid zich ver uitstrekken. Waar is Hij? De oude kerk zegt: Wij zien aan ons na al dit ongeval, geen tekenen meer, van Uwe gunst gebleven. Ik zeg niet dat de oude kerk daar goed aan deed, want dat ze het zeggen mogen **ís** al een teken van Gods gunst. Het had ook afgelopen kunnen zijn, voor eeuwig. Maar je begrijpt wat ik bedoel. En nu komt dat alles in de smeltkroes, 'de beproeving uws geloofs'.

Het kan zijn dat je je oost van je west niet weet te vinden, zo ontbloot dat je jezelf bevindt. En dat die boze satan wil: 'Zegen Hem, neem maar afscheid, en sterf'. Dan loopt het daar over Christus, **ís** Hij het of niet. En dát geeft nu de Heilige Geest, dat dóét de Heilige Geest. Dat doet het Woord, dat doet Christus. Die heeft vastgehouden, ook

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31

al zegt Hij niet meer 'Mijn Vader'. Maar Hij blijft zeggen, 'Mijn God, Mijn God'.

Zó wil God nu, en dat dóét Hij ook Zijn kerk leren: **Hij ís het. Hij is het alleen.** Al sterven ze van dorst, al gevoelen ze zich doder dan de dood zelf, Hij **ís** het. Er is een verborgen Macht in hun zielen werkzaam, Die strijd tegen de Godslasteringen, dat er een ander zou kunnen zijn. Een ander soort zaligheid, een ander soort zaligmaker. Ze willen het, al gevoelen ze zich als mensen die eerder op weg zijn naar de hel dan naar de hemel, zij kunnen het de satan niet gewonnen geven. Ze kunnen hem niet laten lachen om Hem. Ze blijven zeggen, telkens komt het door de kracht van de Heilige Geest: **Hij is het.** "Jezus Christus, Gij zijt het!"

Kijk, dan heb je soms voor je eigen gevoel helemaal niet zoveel woorden van de Profeet en de Leraar. Toch is Hij met je bezig. Dat zou je niet denken, maar Hij is met u bezig. Hij is daarin met u bezig, dat Hij, als het ware, alles u laat begeven. Er is niets meer om op terug te vallen. Want onze tranen zie je als ijdelheid, alles zie je als ijdelheid. Maar des te sterker dringt de Heilige Geest aan: Hij is het. Hij is alles. Niet dat het van dat belijden afhangt, daar gaat het even niet over. Het gaat nu even om een lijn naar ons toe.

Onze hoogste Profeet en Leraar. Leraar der gerechtigheid, Die ons vertelt de raad van de verlossing, die verborgen was bij God. En de wil van God: Dat door Zijn lijden en sterven, zondaren en zondaresen behouden zullen worden, dat verkondigt Hij. Dat Hij gekomen is om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Maar dat dat nu ook zaligheid is, al lijkt het ons meer op een soort hel, dat in ons de dood is, en in Hem het leven.

Ja, ik heb nog wel eens gedacht, broeder Fahner vertelde wel eens van zijn moeder, op haar sterfbed, die zei: "Ik lig als een lijk in bed", ze was bijna dood. Maar ze bedoelde: Ik heb niets en ik voel ook niets. En ik weet wel, het valt niet mee, maar dat je nu mag zeggen: Nu, dat is niet zo erg geliefde zuster, dat is niet zo erg. HIJ is uw Leven, HIJ is uw Opstanding, HIJ is uw Alles.

Dat is juist dat onbevattelijke van de troost. Kijk, je ziet in het godsdienstige leven, daar zie je godsdienstige mensen vaak afhaken als het daar over gaat. Die zitten altijd en altijd de hele zaak vanuit zichzelf te beredeneren. En als het dan een beetje ophoudt, dan houdt het op. En dan lijkt het wel of God ook opgehouden is, dan is alles opgehouden. En dan moet er weer opnieuw wat gebeuren, en dan, ja En ik voel altijd: ja jongens, ik weet het ook niet precies, maar het klopt niet. Dat is niet de lijn van het werk van de Heere, van de Heilige Geest. Die is juist bezig met iets anders. Die is nu juist bezig met die cirkel waar je niet uit kunt komen. Waar je niet uit kúnt komen, om die te doorbreken. Om er boven uit te stijgen als het ware. Ik weet, maar dan ook in die zin van het Woord, die Job bedoelt, die man die heeft niets hoor. Je moet niet denken van die man dat hij er zo zalig bij zit. Maar het is daar zuiver iets van dat krediet, dat God hem geeft: Ik wéét, mijn Losser lééft! Die leeft. Kijk, dat vind ik wel indrukwekkend, dat vind ik groot. Dat is iets om jaloers op te zijn. En niet als je vandaag iets oppakt, en morgen dan is het weer en dan nu ja, dan praat je weer net alsof God niet achter Jezus stond en staat. Zodat Hij de Christus is, de Gezalfde, Die ALLES is!

Dan kan er ook een nieuw soort blijdschap gevonden worden. Die eigenlijk anders is dan de blijdschap die je hebt bij, laten we zeggen, bij het feit dat je eens een cadeautje

CATECHISMUS ZONDAG 12 VRAAG 31

krijgt of zo. Maar dat Vader Hém geeft aan jou, en jou aan Hem. Zoals je bent, zo'n wanstaltig product. Kijk, dat gaat alles te boven.

Dat wil niet zeggen dat je voor de rest maar onverschillig overal over bent, daar gaat het helemaal niet over. Maar dat je zegt: Tjonge jonge, ja, als Gód maar voor mij is, wie zal dan tegen mij zijn? Niemand, ik ook niet. Als God zegent, wie zal dan vloeken? Als God de deur open doet, wie zal er dan sluiten? Daar gaat het om. Je kunt jezelf wel erg ellendig voelen, en het kan allemaal erg bitter zijn, maar toch, vergeleken bij dát, och

.....

"Die al uw ongerechtigheden vergeeft, Die uw leven verlost van het verderf, Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden". Maar dat, die Persoon, die van de Vader gezalfde, tot onze hoogste Profeet. HIJ is het Woord van de Vader, van eeuwigheid aan gesproken.

Nu, we laten dat andere stuk nog maar even rusten. Als we het beleven mogen, gaan we daar wel weer mee verder. Maar laten wij naar huis gaan.

Mogen wij uit genade deze Heere Jezus, dat Woord van de Vader kennen? Soms zie je daar zoiets oneindigs in, dat als God je niet vasthield, dan zou je misschien door gaan vloeien naar een verkeerde kant. In die zin, dat je zegt: Dat Woord, daarin heeft God zo volkomen alles in uitgesproken wat er van eeuwigheid in Hem is, dat voor de rest doet er niets meer ter zake. Wat er ook gebeurt, wat er ook gezegd wordt. Dat je zo sterk voelt: God IS aan Zijn eer gekomen, volmaakt. Er is niets meer aan toe te doen, er is ook niet meer aan af te doen. Alles wat er op aarde geschiedt is al achterhaald. Het is al achterhaald op Golgotha. Als je zegt: Het ís verloren, dan moet ik zeggen: Het wás verloren. Het was verloren: Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten. Als je zegt: Het is behouden. Het wás behouden. Het is volbracht. Zo volmaakt heeft Die Heere Jezus Christus nu de wil van de Vader gedaan, om zondaren zalig te maken om niet. Zalig die in Hem geloven.

AMEN